

Tân mạn ngày đầu năm dương lịch 2022

Các bạn thân mến,

Sáng 01.01 dương lịch, khi hạ cuốn lịch 2021 xuống để treo cuốn lịch năm mới 2022 lên, tôi chợt thoáng nhớ đến câu kệ “một ngày qua đi, đời sống ngắn lại...” “À thì ra một năm đã qua đi, đời sống mình cũng mất đi một năm.....rồi mình còn bao nhiêu năm nữa đây ? Câu hỏi chợt lóe lên, tôi vuốt nhẹ lên con số 2022 in trên lịch vài giây phút rồi tự thay chốt và cười với mình: „mừng quá, bệnh dịch lan tràn, biến thể này nọ, thiên tai môi trường...mấy ngày nay bên này tăng bệnh như điều gặp gió...nhưng tôi đã may mắn sống qua một năm tương đối an toàn, vui vẻ...trong khi đó có biết bao là mất mát, phân ly vì bệnh tật này, tai họa khác....“ đã có đường đi rồi, còn chi để lo sợ....“ phải không bạn?

Cuối năm, đầu năm tây, người thân trong nhà, bạn bè xa gần đều nhắn tin điện thoại chúc tụng cầu mong cho nhau những gì tốt đẹp nhất trong Năm mới, những hy vọng, mong ước nhỏ lớn khác nhau...ôi thôi đủ màu đủ sắc, cũng làm tôi rất vui, rất ấm, còn thờ là còn niềm tin và hy vọng. Được hay không còn tùy thuộc rất nhiều yếu tố khác, nhưng còn giữ được lửa trong lòng là quý và tốt lắm rồi. Không biết các bạn đồng hương như thế nào, các bạn bản xứ của tôi nơi này, mỗi đầu năm, họ hay có những ước muốn, dự định cho năm đó, có người giữ trong đầu, có người cẩn thận ghi xuống trong nhật ký năm đó của họ. Tôi thấy họ cẩn thận, ngăn nắp lắm; cái tính hay, dân ta cũng nên bắt chước....Rồi khi chúc tụng nhau, họ hay hỏi tôi có ít nhiều ước muốn gì cho một năm vừa mới bắt đầu, có thể chia sẻ với họ không? Tôi hay trả lời „tôi muốn một năm mới được sống vui, sống khỏe với mọi người“ và như thế là ngắn gọn nhất.

Câu hỏi này cũng làm tôi có ít nhiều suy tư trong cuối tuần qua. „Tôi muốn gì cho năm mới đây nhỉ?“ Tôi chợt nhớ đến bài hát “**TÔI MUỐN**“ của Nhạc sĩ Lê Hựu Hà cách đây hơn 30 năm, ông đã cho ra đời một vài bài hát rất hay như Yêu

Em, Yêu Người Yêu Đòi... và bài “Tôi Muốn“ đã là kim chỉ nam mà tôi mang trong lòng từ khi rời trường GL thân yêu, xa gia đình, khi chưa được đến với Thầy TNH. Thảm cảm ơn một số bạn đã hỏi để mình được cơ hội lắng xuống, nghĩ đến bài hát rất đẹp này mà lâu nay tôi không nhớ đến:

*Tôi muốn mình tìm đến thiên nhiên
Tôi muốn sống như loài hoa hiền
Tôi muốn làm một thứ cỏ cây
Vui trong gió và không ưu phiền*

*Tôi muốn mọi người biết thương
nhau*

Không oán ghét không gây hận sâu

Tôi muốn đời hết nghĩa thương đau

Tôi muốn thấy tình yêu ban đầu...

Em có thấy hoa kia mới nở

Trong giây phút nhưng đẹp tuyệt vời

Như hạnh phúc thoáng qua mắt rồi

Giờ đâu còn tìm được nét vui...

Tôi muốn thành loài thú đi hoang

Tôi muốn sống như loài chim ngàn

*Tôi muốn cười vào những khoe
khoan*

Tôi muốn khóc thương đời điêu tàn...

Các bạn còn nhớ bài hát này không?

Tôi thích thứ nhất là những lời của ông, rất mộc mạc, nguyên sơ, thành thật, thẳng thắn, hiền hòa, dễ thương. Ca từ bình dị, không vòng vo lên cao xuống thấp, dễ bắt chước lẫn nhắm hát theo, rồi lần lần mình cảm nhận được sự mạnh mẽ, khao khát để đi đến sự thể hiện từ chính bản thân của người dám sống với mơ ước của mình.

Kể đến, bài hát kéo tôi về với những ước mơ giản dị nhưng có tác dụng nối kết giữa người và người bằng hiểu biết và yêu thương, đây là lời kêu gọi từ tâm, như tôi đã được học.

Sống với thiên nhiên là một việc hết sức là giản dị, *tôi muốn sống như đóa hoa hiền*, hoa nào cũng rất hiền, đều có hương có sắc riêng của nó, tuy với những điều kiện khắc nghiệt thiếu thốn của đất trời nhưng những bông xương rồng vẫn hiền hòa nở rộ dưới ánh sáng của mặt trời, bên cạnh đất đai cằn cỗi, đôi khi lá đã héo nhưng hoa vẫn tươi thắm.

Hễ muốn thì được, chỉ tại lòng mình không muốn, trong thiên nhiên ta cũng có hạnh phúc, dành chút thì giờ để trở về với thiên nhiên, để thấy cỏ cây với nắng

vàng cùng gió mưa hiền hòa, để cảm nhận sự nhiệm màu ẩn chứa đầy tuệ giác của Bụt và Đất Trời ngàn năm vẫn thế.

Đề gục đầu lay tạ sự vi diệu khi *hoa kia mới nở trong giây phút đẹp tuyệt vời*, đề rồi khi niềm rung cảm đó *thoáng qua thì nét vui cũng không còn nữa*. Tôi nghĩ đến Hoa Quỳnh, tuy chỉ nở trong 1 đêm, đề rồi sáng hôm sau tàn tạ, nhưng nó vẫn phục vụ tròn đầy trong giây phút nó đang nở rộ suốt một đêm ngắn ngủi và chắc chắn nó và người chiêm ngưỡng thật sự có an có lạc.

Xa hơn nữa, ông cho tôi thấy, những cái muốn của ông không chỉ là cái muốn nhỏ bé, riêng tư, phát xuất từ cảm xúc cá nhân, mà còn là cái “Muốn“ chung cho tất cả mọi người. Ông muốn *mọi người biết thương nhau, không oán ghét, không gây hận sâu, cuộc đời ai ai cũng hết thương đau* – ông là người rất sâu sắc, khi muốn như vậy là ông đã có được niềm vui cho chính mình rồi, được hay không còn tùy vào rất nhiều yếu tố khác nữa, ông kêu gọi chúng ta nên gạt bỏ mọi khái niệm thắng thua của thời cuộc, những giải pháp, những ý niệm lý tưởng chính trị rối rắm do chính con người tạo dựng ra.

Ông đã nhận ra: hội ngộ rồi chia ly, cười đó rồi khóc đó, còn đó rồi mất đó..., tất cả những biến thiên của đời sống sẽ chẳng bao giờ dừng lại hay chấm dứt ở một điểm nào, đời sống con người luôn sẽ quay vòng trong những biến chuyển đó. Tuệ giác ông đã nhận ra cái chân lý Vô Thường của nhà Phật, nhưng vẫn muốn thoát ly nó bằng cái muốn nhẹ nhàng cho mình và cho người bằng tình yêu thương chân thực.

Cho nên ông cũng muốn “*thấy tình yêu ban đầu*“ vì tình yêu ban đầu lúc nào cũng rất đẹp. Và tôi cũng muốn hưởng thụ cái niềm vui, cái muốn nho nhỏ thuở ban đầu đó ở bên cạnh người thương, ngoài xã hội bon chen hay trong góc vườn nhỏ với tiếng chim ríu rít mỗi đầu ngày. Nó rất là cần cho mọi người.

Bài hát nhẹ nhàng và bình dị kêu gọi chúng ta nên sống vững, vui trên mảnh đất tình thương với nhau, một tình thương không điều kiện, không cân đo, tính toán. Cho nên cuối cùng thì Hạnh Phúc là những ước mơ rất nhỏ nhoi, bình thường, giản dị và ngay bây giờ mà cụ thể là: ước chi mọi người biết yêu thương nhau! Yêu thương những người bé nhỏ thấp hèn, không sợ lời lẽ trong những mối giao tế, vượt qua mặc cảm giàu nghèo, thua kém. Nhìn kỹ chung quanh, ta sẽ thấy đâu đó ẩn hiện những mơ ước bình thường giản dị nhưng luôn kèm theo tiếng cười ám áp...ta được tự do sống như chim như thú trên ngàn, được trở về với bản thể tinh nguyên ban sơ, thoát bớt những trói buộc của nỗi khổ niềm đau về nhân tình thế thái, thói đời đen trắng...mà ta vì quá bận rộn, hơi hợt không nhận ra, chẳng qua vì vẫn còn ham muốn những chuyện rất xa vời, rất viễn vông, rất trên mây...Rồi cũng chính vì những vương mang tham ái không thể dứt đó mà con người chẳng thể nào „thoát ly“ được đời sống bề bộn này để có được phút giây nào đó thực sự “*vui trong gió và không ưu phiền*“.

Các bạn thân mến, tôi không biết ông NS tài hoa này có phải là một phật tử hay không, nhưng từ khi được thực tập theo pháp môn Làng Mai, tôi nhận ra, ông cũng có những cái muốn y như Bụt. Đó cũng là phước duyên của tôi vậy.

Tôi vẫn đi tiếp hành trình của mình và vẫn luôn nuôi dưỡng những cái “TÔI MUỐN“ như ông, không chỉ cho năm nay mà còn cho những năm khác nữa khi tôi vẫn còn thở. Bạn có cùng "muốn" với tôi không ? Mong sao, có một ngày chúng ta sẽ đạt được những cái muốn thật giản dị như thế !

Hiện trúc – Đầu năm 2022

Bông Lục Bình

Kính mời đọc thêm những bài khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/TamHaiDuc.html>

www.vietnamvanhien.net

